

1993: Les perspectives de futur per a Barcelona

Pasqual Maragall

Les perspectives de futur per a Barcelona són positives. Jo no en tinc cap dubte, tinc les dades i les raons per convèncer que és així. Si hi ha qui té dubtes, espero que en acabar la meva conferència en tingui menys.

Barcelona està en millors condicions que altres ciutats per afrontar la recessió econòmica internacional, gràcies a les inversions, al dinamisme i a la projecció internacional que els esdeveniments de 1992 li han donat. Es a dir, gràcies a aquells fets que, segons com s'analitzi la situació, podien haver estat causa de problemes i que en el nostre cas són causa de solució, més que de problemes.

Les perspectives de futur del propi Ajuntament, que tant preocupen sempre els barcelonins, també són bones. L'Ajuntament de Barcelona gaudeix d'una bona salut econòmica i financera, amb una situació patrimonial que li permet assumir sense greus dificultats la solució progressiva del deute acumulat en els darrers anys. Deute que és fruit, sobretot, d'un extraordinari esforç inversor -això és el que tothom sap i el que tothom diu- compartit en gran part amb l'Estat i el sector privat i, en menor mesura, amb la Generalitat; però deute que també és producte de l'assumpció històrica, que encara no ens ha estat compensada, de competències estatals i automòmiques en matèria de sanitat, ensenyament, cultura i transports, entre altres.

Vostès saben que Barcelona és l'única ciutat d'Espanya que té escoles, que té hospitals, una de les poques que té orquestra, que té conservatori, que té palaus, que té escoles d'oficis, ..., penso que tenim 40 escoles, 4 hospitals, 24 museus... Hi ha una altra ciutat d'Espanya que té museus, que és Madrid, però Madrid té 23 museus de l'Estat i un municipal i Barcelona té un museu de l'Estat i 24 municipals, i aquesta és la diferència.

Si es produís, com desitgem, la solució dels problemes financers característics de l'administració local espanyola, en general, i la compensació de les ja citades «despeses de capitalitat» que singularitzen la relació de l'Ajuntament de Barcelona amb les administracions superiors i aquestes -Estat i Generalitat- decidissin l'establiment de polítiques de major suport a les grans ciutats i l'administració local, l'evolució econòmica i financera de l'Ajuntament de Barcelona, que ha aplicat mesures importants de racionalització i estalvi, no solament no hauria de tenir gaire ombres de preocupació, sinó que fins i tot podria ser molt i molt brillant.

Les perspectives econòmiques de la ciutat, en aquest 1993, són clarament esperançadores, ja que Barcelona ha reeixit amb els Jocs a superar els tradicionals factors limitatius del seu desenvolupament: trànsit, aparcament, hotels, aeroport, port, telefonia, Fira, congressos, mercat immobiliari... Tots aquests sectors han fet un salt endavant.

El nivell de la inversió privada continua sent molt alt, amb grans operacions urbanístiques en curs de realització, així com el nivell d'inversió pública, amb obres d'infraestructura cultural i de comunicacions.

Si la ciutat manté la confiança en les seves possibilitats i sabem treure rendiment al capital adquirit amb els Jocs Olímpics, Barcelona podrà realitzar les seves aspiracions com a gran ciutat europea.

Voldria dedicar la primera part d'aquesta conferència a parlar de la situació econòmica de l'Ajuntament, perquè sé que és un tema que interessa sempre. I sé que interessa, sobretot, en l'actual moment post-olímpic.

Evolució pressupostària de l'Ajuntament:

Voldria destacar els punts següents:

- L'evolució dels ingressos i despeses de l'Ajuntament entre 1987 i 1993 (previsió) demostra que a partir de 1990 l'increment dels ingressos és molt superior al de les despeses i que a partir de 1991 s'inicia una inflexió, en la que es manté l'increment dels ingressos i decreixen les despeses.
- El resultat de l'evolució anterior és el fort increment dels recursos generats abans d'interessos.
- L'increment dels recursos generats ha superat els interessos a partir de l'any 1991.
- L'evolució dels recursos aplicats al procés inversor té un increment màxim a l'any 1990. No va ser pas l'any 92 l'any de la màxima inversió, ni tan sols el 91. L'any 90 és l'any que, donada la programació de les inversions, estaven ja en marxa i acabant-se tots els projectes i tot just havien començat aquells altres de darrera hora que tenien una vida d'un parell o tres d'anys. Després disminuïm i ens anem a trobar un nivell d'inversió al 92 similar a l'any 88.

L'Ajuntament va fer inversions directes d'una banda, però va dotar a organismes que feien inversions d'una altra banda, en bona part Holsa, que va aplegar les tres empreses que l'Ajuntament va crear tot sol al principi, en tirar endavant el carro de les inversions olímpiques, i que un cop creades va oferir-ne un terç a la Generalitat i un terç a l'Estat. La Generalitat no va poder fer front a aquesta despesa i l'Estat, en canvi, va apujar la seva participació demanada del 33 per cent fins un 50 per cent, però amb això ens vam quedar una mica curts, en el sentit que nosaltres havíem calculat que havíem de pagar un terç i vam haver de pagar la mitat. Aquesta és la situació real de les transferències de capital que es produeixen degut a l'esforç inversor olímpic.

- Relació entre els ingressos i el deute viu de l'Ajuntament. L'increment d'ingressos és molt superior a l'increment de l'endeutament. Aquesta és la diapositiva més interessant. L'any 88, el pressupost autogenerat de l'Ajuntament va arribar a ser d'un 1,99. L'any 88, els deutes vius de l'Ajuntament doblaven el nostre pressupost d'ingressos. En canvi, això va anar descendint en els anys 89, 90, 91, 92 per arribar a 1,66, que és la data actual. Es a dir, el deute viu de l'Ajuntament en aquest moment és 1,6 vegades el seu pressupost d'ingressos liquidats, és a dir, no el pressupost de la comptabilitat pressupostària, sinó el pressupost de la comptabilitat patrimonial.

Vostès saben que els Ajuntaments tenen l'obligació de fer comptabilitat per partida doble, patrimonial i empresarial, cosa que no succeeix amb cap més de les administracions públiques d'aquest país, segurament en tot el sud d'Europa. No hi ha cap administració pública espanyola i poques del sud d'Europa que hagi fet la comptabilitat patrimonial, és a dir, que porten a final d'any un balanç en actiu i passiu i un compte d'explotació amb pèrdues o guanys.

Es a dir, que estem parlant d'uns números en els quals hi ha comptat tots els interessos generats per la inversió, tots els interessos generats pel dèficit provocats per les despeses de suplència i de capitalitat i a sobre encara, la necessitat de provisionar el paper dolent, el paper de difícil cobrament pels Ajuntaments.

En aquesta situació, nosaltres estem millor que una família que es compra una casa i s'ha d'endeutar amb una quantitat que és similar a quatre vegades els seus ingressos anuals. L'Ajuntament està endeutat per una vegada i mitja els seus ingressos anuals i a més amb una tendència clara a la disminució. Es a dir, està demostrant una capacitat d'estalvi que no se li coneix, i per això jo volia insistir avui justament en aquest punt, que és potser el més desconegut de l'economia pública barcelonina.

Crec que l'efecte de la nova comptabilitat és positiu. Es tan difícil que l'Estat espanyol ha hagut de donar una pròrroga als ajuntaments per poder presentar els seus balanços de l'any passat, que estava previst pel 31 de desembre del 92 i ara anem a finals d'abril.

En tot cas, jo crec que l'efecte d'això serà positiu a Barcelona i a tots els demés municipis perquè ens situarà en una posició real, molt més real de la que sempre havíem estat i, per altra banda, generarà unes demandes que ara explicaré, que penso que hauran de ser escoltades perquè tenen una raó de ser bastant lògica.

Nosaltres, d'altra banda, hem creat una nova estructura gerencial, ens hem organitzat en àmbits, que són conjunts organitzatius molt més amplis que les antigues àrees de l'Ajuntament amb molta més capacitat pròpia de decidir les seves operacions.

Hem realitzat operacions de millora de l'estructura financera durant l'any 92, hem fet una edició de

bons «samurais», és a dir, en el mercat públic japonès, el què ens ha permès allargar els nostres deutes, és a dir, posar el deute curt amb maduracions més llargues. Hem prorrogat el pressuspost, però això no representa per a nosaltres una gran dificultat, no atura la maquinària municipal; el pressuspost del 93 no és pas molt diferent al pressuspost del 92 i, per altra banda, ens permet una reflexió més profunda sobre els nous escenaris que efectivament representa l'any 93, i estem a punt de tancar l'acord sobre el finançament suplementari de les inversions olímpiques de Holsa.

En definitiva, i molt resumidament, l'esforç positiu del 92 es pagarà en 15 anys. Pagar-ho en 15 anys signifiva pagar-ho en molt menys temps del que portem pagant les autopistes, que portem 25 anys pagant-les i encara seguim pagant, tot i que les coses que nosaltres hem fet no tenen vida inferior a la de les autopistes, sinó segurament en molts casos molt similar, com seria el cas de les Rondes.

Propostes de cara al finançament dels governs locals

Passem ara al terreny de les propostes, que és aquest que acabo d'anunciar. Propostes, de cara al finançament local, penso que estem en condicions de plantejar, i que ja han estat plantejades. Vostès saben que va haver-hi una reunió del G-7, grans ciutats espanyoles, que són les ciutats perifèriques més importants, Bilbao, Barcelona, València i Sevilla, més la gran ciutat central, que és Madrid, més les dues ciutats que, sense estar tan amunt en població, tanmateix sobrepassen els 500.000 habitants, que són Saragossa i Màlaga. Aquestes set ciutats s'han reunit i han demanat, primer, que els ajuntaments poguïn revisar els cadastres per trams, és a dir, anar a un sistema anglosaxó o americà de valoració més continuada de les propietats i no haver d'afrontar cada 4 a 5 anys una petita revolució fiscal per la sobtada revalorització de tots els actius.

L'autoliquidació de l'impost sobre les activitats econòmiques, que vol dir que s'actui amb aquest impost igual com actuem en la renda, és a dir, que la gent pugui declarar-se d'alta o de baixa, i proposar la quantitat que ha de pagar conforme a les normes que li venen donades en uns impresos que siguin explicatius i evidentment amb el risc de no cobrar si la inspecció de l'Ajuntament o la capacitat de requeriment dels serveis d'hisenda de l'Ajuntament no arriben fins aquella persona que no ha declarat, és a dir, carregant-se la càrrega de la prova anant en contra de l'Ajuntament i no en contra de les persones. Hi ha, evidentment, una certa dificultat, sobre tot per aquells ajuntaments que potser no tenen mitjans de fer-ho. Nosaltres pensem que tenim mitjans de fer-ho i de fet ja vam dedicar tres mesos a millorar la qualitat del padró inicial; es van resoldre més de 30.000 consultes i per tant, si vam poder fer això, per què no podríem fer un sistema d'inspecció i autoliquidació?

Reforma del tràmit de cobrament de multes: aquesta és una de les grans vergonyes d'aquest país, un dels grans enganys i una de les grans falsetats. Les multes no es cobren, no ens enganyem, i a Barcelona, que es cobren molt, es cobra un 30 %, i perquè ens hem posat molt seriosos amb aquesta matèria. I això és degut a un sistema de notificacions i garanties.

Participació en els impostos forts, i concretament en l'impost sobre la renda de les persones físiques, no diré amb quina quantitat. No volem competir amb les autonomies.

Les grans ciutats espanyoles es proclamen autonomistes i regionalistes, no contràries a les autonomies, sinó que prefereixen que primer s'obtingui el famós 15 % de retenció directe de l'IRPF a dins de cada autonomia per seguidament, plantejar la pròpia participació de les ciutats en aquest impost, que en definitiva és l'únic que pot donar al finançament municipal un caràcter més automàtic, més flexible, més entenedor i menys traumàtic que aquesta mena de grans males notícies que apareixen cada quatre o cinc anys en els mitjans de comunicació.

Per tant, participació en els impostos forts i, finalment, subvenció de cinc punts en els interessos del deute generat amb motiu dels desequilibris de circulat, és a dir, del deute generat o aflorat, més ben dit, pel nou sistema de comptabilitat.

Les corporacions locals s'han trobat davant d'un sistema bancari que els hi coneix molt millor les debilitats i fragilitats gràcies al nou sistema de comptabilitat, i aquest esforç de sinceritat hauria de ser primat. Igual com es prima a través del pla de la vivenda amb 5 punts el tipus d'interès a partir del pressuspostos generals de l'Estat, de la mateixa forma s'hauria de fer amb els ajuntaments pel fet de declarar millor quina és la qualitat del seu paper, dels seus interessos potencials.

Hi ha unes estimacions molt ràpides. Potser el deute total dels municipis espanyols sigui d'un bilió de

pessetes. Això faria que si ens haguessin de subvencionar amb 5 punts en els crèdits corresponents, pel refinançament d'aquests deutes existents el pressupost de l'Estat espanyol hauria d'afegir 40.000 milions en les seves partides anuals. Però les 9.000 corporacions locals espanyoles de caràcter municipal - ja no compto les diputacions, mancomunitats i altres - estarien jugant un paper molt més animador de la vida econòmica del que estan jugant en aquest moment que se senten totes aclaparades pel pes de la seva situació financera.

Caldria afegir la demanda a la Generalitat, que comparteixen la majoria dels ajuntaments catalans, de dotar el fons autonòmic de cooperació local. No és aquest el tema d'avui. Hi ha hagut una manifestació del president de la Diputació basat en uns estudis de la Federació de Municipis de Catalunya demanant que l'1,25 % del pressupost de la Generalitat, net de transferències als propis ajuntaments i corporacions locals, fos destinat a la fundació del famosíssim i non nat fons autonòmic de cooperació local, que tindria un abast de 14 ó 15 mil milions de pessetes, amb el que això pugui representar per a cadascun del municipis. Vostès ja s'imaginin el que això representa per Barcelona, que ella mateixa, si agafem l'Àrea Metropolitana, és la meitat de la població catalana i si agafem la ciutat estricta, és una mica més d'una quarta part.

Una bona part de les solucions als nostres problemes vindria de la realització d'aquesta promesa, que té el seu origen a l'any 1985, a l'Assemblea de la Federació de Municipis de Catalunya a Reus, quan el Conseller d'Economia de la Generalitat va anunciar la creació d'aquest fons que després no ha existit mai.

Una reflexió que sí m'atriveixo a fer: si això no es fa, no ja aquí sinó en altres autonomies, el que passarà és que s'obligarà moralment als ajuntaments a ser anti-autonomistes, d'alguna forma. Es a dir, a ser autonomistes malgrat ells, perquè si fos pel seu interès, haurien de mirar que l'Estat transferís el mínim possible a les autonomies, de forma que la base sobre la qual s'aplica el percentatge que l'Estat destina als ajuntaments, al no ser minvada, permetés un finançament més gran de les corporacions locals. Ara, cada vegada que l'Estat fa una transferència nova, cada vegada que es parla de revisió del sistema financer autonòmic, a nosaltres se'ns divideix el cor en dos. Jo, com a català, dic «ja era hora», i com a responsable municipal dic «ai, ai, ai». Perquè és evident que la base neta sobre la qual el Ministre d'Economia ens rebrà el dia que l'anem a buscar per nodrir el nostre fons de cooperació local serà més petita. Per tant, fem aquest fons, perquè si no el fem estem obligant a generar una dialèctica que és, internament, desagradable i fins i tot perillosa.

Problemes específics de l'Ajuntament, ja ho hem dit: despeses de capitalitat i de suplència, tema no resolt, el principal dels problemes.

Hi ha després, el desbloqueig de la Carta Municipal, que a vegades ja em fa basarda de parlar-ne perquè fa deu anys que la vàrem començar a revisar i encara hi som, i és evident que la Carta Municipal s'ha de poder fer, perquè a nivell tècnic i a nivell polític no hi ha cap problema que impedeixi la seva aprovació. El que passa és que no pot sortir una Carta Municipal nova després de la que hi havia, de l'any 1961, que no tingui com a mínim la mateixa ambició que va tenir aquella; i aquella va tenir l'ambició i l'encert de regular l'entorn metropolità de Barcelona, primer creant la famosa comissió d'urbanisme i serveis comuns i més endavant, l'any 74, creant la Corporació Metropolitana. És lògic que la Generalitat en un moment de la seva evolució, consideri que ha de fer taula rasa de les coses pre-existents i per tant partir de zero i començar amb un nou sistema comarcal igual al de l'any 33.

Però també és evident que això no fa justícia a la realitat, i que la realitat és que els municipis de l'entorn de Barcelona tenen unes interrelacions amb el nostre municipi de tal magnitud que fan absolutament necessari que els problemes d'uns i d'altres es puguin enfocar, al menys parcialment, d'una forma conjunta.

L'Alcalde de Bilbao em deia abans d'ahir que cada dia entren a Bilbao més de 300 mil cotxes. Jo li vaig preguntar quans cotxes hi ha a Bilbao municipi, i em va dir que 300.000. La reacció immediata meva va ser dir-li que el problema no està en els cotxes, el problema està en Bilbao, perquè tenen mal definida la seva ciutat, perquè resulta que la meitat de la gent viu en un municipi on no treballa. És el municipi el que està mal definit, és la ciutat real la que està mal definida i la que haurien de solucionar.

En fi, només dir que no seria bo que la Carta Municipal de la democràcia fos menys comprensiva i menys ambiciosa, en aquest sentit, que la Carta Municipal que es va fer l'any 1961.

Pel que fa al transport metropolità, cal la negociació d'un nou contracte programa i la participació de la Generalitat en el finançament del dèficit del transport, tal com succeeix en altres comunitats autònomes, i concretament aquella altra que té Metro, que és la Comunitat Autònoma de Madrid.

Perspectives econòmiques de la ciutat

Barcelona ha guanyat una aposta: demostrar que més oferta reporta més demanda. Jo m'he trobat, en els anys que han precedit al 92, amb un sil·logisme que afirmava sempre que el què havia de fer l'Ajuntament era reduir impostos per evitar pèrdues de les companyies taxades.

Suposem el cas dels aparcaments: les empreses consesionàries dels aparcaments del passeig de Gràcia em deien que els treguéssim l'impost de radicació, perquè la rotació de les seves places d'aparcament és molt baixa i per tant no fan benefici. No se-l's acudia dir: «posin més guàrdies urbans, facin que els cotxes no aparquin sobre les voreres del passeig de Gràcia i així farem negoci nosaltres i podrem pagar més impostos». No se-l's acudia; la psicologia dominant era la psicologia malthusiana de pensar que tot aniria sempre estret i malament i que, per tant, el millor que es podia fer era anar a l'Ajuntament a demanar una exempció fiscal.

Amb els hotels els podria dir una mica el mateix. Sentir plorar al gremi hoteler, normalment, perquè la taxa d'ocupació era tant i tant baixa, que no hi havia prou promoció de la ciutat, i que en definitiva el que s'havia de fer era donar algun tipus de subvenció o perdonar algun impost. I bé, la ciutat ha multiplicat per dos la seva capacitat hotelera i les taxes d'ocupació, llevat de dos mesos, que han estat gener i setembre, molt dolents (com sempre), no han baixat.

En tot cas jo crec que hem guanyat aquesta aposta. No sempre la creació de més oferta comporta més demanda, però en el cas de Barcelona hi havia clarament una situació d'infradimensionament de l'oferta en molts sectors.

Hi havia un problema que calia afrontar, que era decidir per on fallàvem, si és que no teníem oferta o no teníem demanda. Ara sabem que en bona mesura, i no dic en tots els sectors, però en bona mesura era un problema d'oferta, perquè quan més oferim, més ens demanen.

Això passa amb tot. Passa amb el trànsit, passa amb els hotels... Deia Santiago Roldan, d'una manera molt expressiva, el dia que es va treure l'últim con de les obres del nus de la Trinitat (que pràcticament vàrem treure el con i els cotxes ens van atropellar immediatament): «A Barcelona dóna gust, perquè totes les obres, en quan s'inauguren, s'omplen».

Aquesta és la sensació que dóna aquesta ciutat, de ser una caldera que està sempre plena de vida i energia, no aquesta situació d'autopistes en mig del desert, de trens que passen per llocs on no hi ha estacions.

Jo recordo de petit, quan anava amb el meu pare de viatge als 16 anys, doncs ell havia d'anar a vendre medicines per tot Espanya per guanyar-se la vida i als fills se'ns enduia un cada any, que quan arribàvem a Navarra i a Vitòria, que tenien «fuero», ens trobàvem amb una cosa que jo no havia vist mai, que era carrers encintats amb llums sense cases. Jo estava acostumat a anar a Can Guineueta a fer catecisme i a la Guineueta hi havia cases sense carrer i sense llums, i en canvi, hi havia llocs estranyíssims per mí on els carrers hi eren, les llums hi eren i les cases encara no havien aparegut. Es a dir, que estaven pre-urbanitzats, per dir-ho així.

Jo crec que, de debò, Barcelona és una ciutat que ha anat sempre al darrera de les necessitats i que si no ha tingut més demanda ha estat perquè no ha sabut trobar l'oferta adequada. Crec que això és el que l'any 92 demostra. És la meua hipòtesis, que sotmeto al seu millor criteri i, per descomptat, a la discussió que hi pugui haver en aquesta xerrada.

Els indicadors ho diuen. L'oferta hotelera ha passat de 18.000 a 32.000 llits (Madrid en té 40.000). I l'ocupació hotelera, amb una capacitat que és l'7 vegades més gran que fa quatre anys, es manté en un 60 per cent el mes de novembre.

El moviment de l'aeroport ha arribat als 10 milions, els somiats deu milions de passatgers, aquest any. Havíem pensat que en serien 8, quan es va planificar, i que l'aeroport podia durar per més anys, doncs està planificat fins un màxim de 12 milions de passatgers.

L'activitat de congressos prevista per a l'any 93 és la màxima d'aquests últims anys. Els congressos celebrats a la Barcelona del 92 han estat de l'ordre de 315 i un número de delegats de 81.920, xifra que curiosament és més baixa que la del 91, per diversos motius -entre altres perquè no es comptabilitza aquí tot el període olímpic-. La previsió de congressos per al 93, que encara és provisional, puja a 76.505; i sumant-hi la probabilitat de congressos que estan emparaulats es pot preveure que la xifra es situarà entre les 120.000 i les 140.000 persones.

És a dir, no estem en una situació, repeteixo, en què les dades ens diguin que cal ser pessimistes. No cal ser pessimista. Es pot ser pessimista, si es vol, però cap raó indica que se n'hagi de ser, i estic parlant des del punt de vista estrictament municipal.

Hi ha més línies telefòniques, de connexió internacional; hi ha una potenciació immensa de la capacitat d'intercomunicació d'aquesta ciutat. Ha millorat la qualitat de la telefonia, ja no hi ha aquella queixa d'empresaris -Bendibérica, per exemple- que em deien que no es podia parlar entre Granollers i Barcelona, per no dir el temps que trigaven cada vespre els seus executius en tornar a casa.

Les trucades telefòniques de desembre 1992 són un 15% més que el febrer del mateix any.

En els sis mesos després dels JJOO s'han instal·lat més circuits directes que en tot l'any 1988. En aquests sis mesos, la digitalització ha passat del 33 % al 35 %.

Al desembre del 92 hi ha hagut un increment del 28 % més de línies per a la xarxa de caixers automàtics que el mes de juny.

Hi ha una nova dimensió de la ciutat: Els JJOO han permès superar els factors limitatius tradicionals per al desenvolupament de Barcelona. Afegiré algunes dades més a les que ja he ofert sobre hotels i aeroports.

Trànsit

Us de la Ronda de Dalt: Les hores puntes d'aquesta Ronda se situen entre les 9 i les 10 del matí. La capacitat màxima és en torn dels 1.500.

Us de la Ronda Litoral: Les intensitats horàries màximes canvien segons la direcció, és a dir, a la tarda, entre les 18 i les 20 hores, és la direcció Besòs la que va carregada, i al matí, entre 8 i 10, és la direcció Llobregat la que va carregada. Els camions dormen al Poble Nou. J.A. Acebillo, el director tècnic de l'IMPU, explicava l'altre dia en un article molt clar a La Vanguardia què és el què estava passant amb les Rondes. A les Rondes està passant que hem primat més viatges de camions a Barcelona dels que hi havia abans. Tots recordem els camions del carrer Mallorca o el carrer València que no ens deixaven dormir, i els del Paral·lel, i la circulació de la Meridiana...

Doncs bé, tot això s'ha suprimit amb les Rondes, i ha passat alguna cosa més, que dels camions que passaven per la B-30, un 30 % s'han ficat dintre de Barcelona, perquè travessen Barcelona sense pagar i sense semàfors. Si van per la B-30 pels carrils centrals, paguen. Si van per la calçada lateral, tenen semàfors i una congestió descomunal. Si van per la B-10, que és el Moll de la Fusta, ni paguen ni tenen semàfors.

Ara bé, la B-10, que és la Ronda Litoral, no està feta perquè els camions que van de València a França hi passin, però hi estan passant. Per tant hem aplicat una mesura de limitació dels camions de més de 6 tones de 8 a 10 del matí i de 6 a 8 de la tarda, que són les hores justament on les puntes sobrepassen les màximes de capacitat.

Aparcaments

Notable increment de les places d'aparcament municipals 82-92 i de les places privades existents. Aparcaments privats de concessió pública passen de 16 el 1982 a 52 el 1992.

Obres noves de clavaqueram

Aquí hi ha les obres que s'han realitzat gràcies a l'esforç olímpic. Diguem-ne olímpic, però en realitat tenen molt poc d'olímpic, però hem acabat dient olímpic.

Aquí s'han invertit 27.000 milions de pessetes, és a dir, en coses que la gent no veu. Si pensem una mica, fa pocs anys hi va haver inundacions molt importants, molt destacadament al Poble Nou, però també a la Zona Franca, a la plaça Idelfons Cerdà, etcètera.

La capacitat dels col·lectors

Es impresionant la capacitat del col·lector del Bogatell, que fa passar, en plena càrrega, més de 100 metres cúbics per segon, que és tota l'aigua de l'Ebre sortint al mar un dia d'estiu.

I això és només un col·lector, perquè hi ha el del carrer Ginebra, el del Poble Nou, el de Prim... Tots sabem el que eren aquestes zones abans d'aquestes infraestructures.

Aquest esforç ha fet disminuir molt notablement les zones previsiblement inundables respecte l'any 1988. Hi ha zones que es mantenen com a perilloses. Els tècnics, per altra banda i molt sàviament des del seu punt de vista, i fan el que han de fer, em volen convèncer que no tot està fet i que s'ha de seguir invertint en

clavegueram. I jo m'ho crec. El que passa és que, de moment, el que nosaltres hem fet és allunyar en 20 o 25 anys les inundacions que en diuen de retorn. Nosaltres ara tenim una alta probabilitat d'inundar-nos amb pluges de retorn de 50 anys, és a dir, si es produeix una pluja de les que es produeixen cada 50 anys.

Algunes d'aquestes zones inundables es poden solucionar amb facilitat, com les de la Riera Blanca. Unes altres necessitarien una inversió forta amb interceptors de rieres que envien l'aigua cap el Llobregat o cap el Besòs. En definitiva, la millora és molt i molt considerable.

En una sèrie de sectors, estem invertint d'una forma important. Tenim en marxa en aquest moment l'ampliació de la Fira, Montjuïc 2, amb una societat patrimonial tot just creada, a mitges per la Fira i la Cambra de Comerç, i l'expectativa immediata de convertir les Arenes en un palau firal.

I tenim per altra banda la perspectiva d'un gran palau de congressos per més endavant, a la Vila Olímpica, que no hi hem renunciat, però que avui no estem encetant perquè no es pot encetar tot a l'hora. Hi ha al mateix temps un projecte de palau de convencions més xic que el gran palau de congressos, a la zona alta de la Diagonal, tocant a l'hotel Juan Carlos I.

Tenim fins i tot situacions interessants en el mercat financer però no vull allunyar-me tant del que és estrictament municipal. Per a mí aquest és un tema sentimental, perquè recordo el paper importantíssim que va tenir en Ramon Trias Fragas, quan tornant d'un viatge als Estats Units conjunt que vam fer per promocionar Barcelona l'any 86, després del nomenament de Barcelona com a ciutat olímpica. A Chicago vam quedar meravellats de la potència del mercat d'opcions i de futurs d'aquella ciutat, que havia estat la gran capital de la Borsa i que va perdre aquest lloc en favor de New York, però que després va reaccionar amb mercats d'especia-litat. Aquí és on va néixer la idea del Mercat de Futurs i Opcions de Barcelona.

També vull parlar un moment de mercat immobiliari, de l'evolució dels preus i també de l'evolució de la taxa d'atur.

L'evolució preu de venda de l'habitatge 1975-91, comparat amb Madrid

L'important no és la ja sabuda escalada monumental del preu real en els anys de la hiper-inflació, quasi diria, de l'habitatge, sinó el fet que s'hagi frenat aquesta pujada en els dos últims anys. I el fet també menys conegut que el preu real va anar baixant. El preu real va baixar, de fet, des de l'any 1974 fins el 1984, i 10 anys de baixada de preu real, és a dir, de petits increments de preu inferiors al creixement de l'índex general de preus són molts i provoquen una davallada molt considerable del preu real de la vivenda.

Això es va recuperar en pocs anys, penso que l'any 88 vam arribar al nivell de preus reals de l'any 74 i la continuació posterior de la inflació dels preus de la vivenda va portar les coses molt més amunt que els preus reals de l'any 74. Això s'ha acabat i els preus comencen a baixar de nou.

Evolució l'IPC l'any 1992

Barcelona està sempre per sobre. Barcelona és una ciutat cara, però Barcelona no és més cara que les ciutats igual de grans que ella. A mí no se m'ha demostrat. Segurament jo els hauria d'haver portat més dades en aquest sentit. No dispo de elles, però en principi no tinc demostració de què Barcelona sigui més cara del que toca.

El que sí que sé és que la carestia relativa de Barcelona no sembla incrementar-se, sinó que en l'últim any sembla disminuir i ens va acostant a l'evolució dels índexs de preus del conjunt de Catalunya i d'Espanya.

L'atur

A l'any 91 hem arribat a tenir una taxa d'atur igual que la mitjana europea. El fet que Barcelona estigui igual que Europa en la taxa d'atur no té per què ser dolent. Aquest fet és relatiu, depèn de les ciutats de les quals parlem. Jo estic segur que a Colònia o a Manchester o a Birmingham, etcètera, hi ha taxes d'atur més altes que a Barcelona.

No m'atreveixo a pronunciar-me sobre quina serà l'evolució de l'atur, perquè estem parlant d'una ciutat, i una ciutat és una economia oberta per definició. En un país potser el 10 o 20 per cent dels seus intercanvis són exteriors i la resta interiors, i en una ciutat el 50 ó 60 ó 70 per cent dels seus intercanvis són exteriors i per tant és molt difícil fer prediccions.

En tot cas, ja hem vist quina ha sigut l'evolució fins ara.

Barcelona ven a l'estranger

Els voldria dir que el que estem fent a Barcelona és tractar de millorar les nostres expectatives per tal que la base d'exportació de la ciutat sigui ben aprofitada, al màxim. Una ciutat que té actius i els sap explotar pot mantenir millor que una altra el seu nivell d'activitat.

Nosaltres considerem que el 92 ha portat a Barcelona dos actius importantíssims, prestigi i «know how». Tothom sap què és Barcelona, on està. Em deien els expositors del Saló Gaudí, quan vam anar a la inauguració amb el president Pujol, que abans, quan arribaves i deies que venies de Barcelona, et preguntaven una altra vegada d'on eres, et feien esperar mitja hora i al final et feien passar però una mica a disgust. Ara et fan passar de seguida i a més a més, amb un somriure. Això val molts diners, la inversió que hem fet en capacitat de venda dels productes privats de Barcelona és molt important, però també dels productes públics, de la tecnologia de producció dels serveis públics i també de la de serveis d'organització i de construcció.

Per tant, nosaltres, ara, ens estem concentrant, d'una forma important, en vendre, en buscar mercats per això que Barcelona té.

TUBSA

Empresa d'assessorament en plans estratègics i assistència en tecnologia. Aquí tenim el llistat dels Plans estratègics que s'han fet des de Barcelona a través de l'empresa TUBSA. D'Espanya hi ha una dotzena, de l'estranger també... La nostra gent està assessorant els plans estratègics de moltes ciutats.

TUBSA és una empresa que posa en el mercat tecnologies urbanes, és a dir, de producció de serveis públics urbans, des de Costa d'Ivori o la República Dominicana fins l'ajuntament de Praga...

Barcelona Tecnologia

Exemple d'alta tecnologia exportable, de projectes tecnològics liderats.

L'empresa Barcelona Tecnologia és una empresa fundada dins del grup d'empreses d'Iniciatives S.A. L'Ajuntament va crear una empresa de capital risc en el sentit genèric, que és Iniciatives, i Iniciatives va crear 34 empreses, més ben dit, va crear-ne 18, i una de les 18 va ser una empresa de capital risc pura, que es deia Barcelona Impuls, i aquesta va crear-ne més. I quan se'ns va plantejar la possibilitat de privatitzar o semi-privatitzar Iniciatives, el que vam fer va ser ajuntar la mare amb la filla, per dir-ho així, casar Iniciatives amb Barcelona Impuls.

B.T.S.A. és una empresa que es va crear sobre la base del model de la Universitat de Göteborg, que preten posar en el mercat la tecnologia provinent de la investigació feta pels professors universitaris i alumnes d'alguns cursos d'algunes universitats, principalment politècniques. Això té una enorme dificultat a Espanya per problemes de tipus jurídic i burocràtic, però en tot cas, amb un èxit relatiu, encara molt modest, B.T. deu haver creat una bona dotzena de productes nous, sofisticats, i està ara en un moment molt interessant.

Projectes en els quals Barcelona hi participa, finançats bàsicament per la Comunitat Europea

El més conegut és el Gaudí, que està dins del macro-projecte Polis. Aquest és un projecte d'investigació que el que pretén és arribar a un sistema universal de control del tràfic de les ciutats, amb una tarjeta intel·ligent que permetés al mateix temps pagar les autopistes, pagar els ponts o túnels de la ciutat, fins i tot arribar a pagar els aparcaments del centre.

Sàpiguen que en aquest moment estem posant en marxa, i espero que es realitzarà dintre de poc, una empresa nova amb l'objectiu de posar en venda en el món no ja la tecnologia urbana de serveis urbans, sinó la que la gent reconeix que Barcelona té, després d'haver vist 3.500 milions de persones els Jocs Olímpics durant 15 dies. Que són tres coses: una, capacitat d'organització de grans esdeveniments molt complexes; dos, capacitat de construcció d'escenaris i infraestructures difícils; tercer, capacitat escenogràfica, de fer cerimònies importants i atractives des del punt de vista escenogràfic.

Si nosaltres aconseguim que una part del contracte que s'hagi de fer per construir els trens d'alta velocitat entre Leningrad i Moscou vingui cap aquí, que hi ha una possibilitat de fer-ho, ho portarem cap aquí. I si aconseguim que quan al con sud d'Amèrica es faci el famós pont de Colón, com diuen ells, que és

el que ha d'escurçar en 500 km la distància que hi ha entre Montevideo i Buenos Aires i fer de Montevideo el port real de Buenos Aires, que ja hauria de ser-ho, doncs fer-ho nosaltres des d'aquí.

Nosaltres hem tingut un paper destacat en l'organització de les ciutats europees. Hem creat el grup d'Eurociutats, l'assemblea constituent del qual va ser a Barcelona i ens han elegit com a ciutat que presideix el Consell de Municipis i Regions d'Europa i això no pensem que sigui una casualitat ni li donem una importància purament protocolària. Creiem que forma part d'aquesta estratègia de Barcelona de vendre's, en el millor sentit de la paraula.

Conclusions

M'agradaria dir que no em sembla necessari posar massa èmfasi en afirmar que les perspectives de Barcelona en aquest 93 no són negatives. Creiem que Barcelona ja és una de les grans ciutats d'Europa, que s'ha confirmat com a tal, que s'ha de consolidar, que s'ha de projectar. Creiem que, a més, Barcelona ha començat a guanyar en un aspecte immaterial, intangible però enormement important, potser definitiu, que és el de la conducta ciutadana, la urbanitat, la disciplina viària, la vida social, la lluita contra el soroll... Hem posat en marxa amb èxit fins i tot experiències de justícia ràpida en aquest país, cosa que és realment xocant i nova. Efectivament, en aquesta ciutat s'ofereix qualitat de vida.

En aquest sentit, jo faig una crida contra el derrotisme, contra l'esperit patidor. Ja sabem que a tots els socis del Barça els agrada patir, quan entren al camp de futbol i veuen córrer a l'extrem esquerre de l'equip contrari, saben que patiran. Però jo faria una crida contra l'excessiva afició a patir, perquè no ens ajuda.

Jo els convido a vostès a la confiança en què podrem mantenir i desenvolupar la posició obtinguda.